TEST

HORIA ARAMĂ

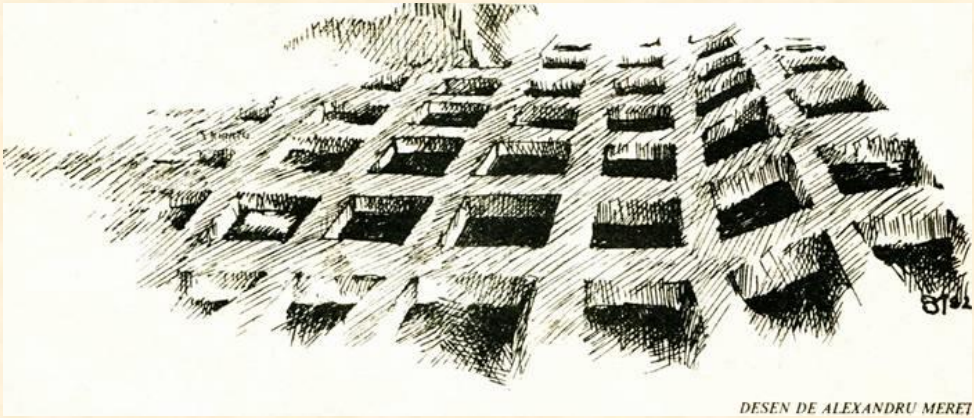

DESEN DE ALEXANDRU MERET

NU MAI AVEAM de mult noţiunea timpului. Abia dacă o mai aveam pe a spaţiului. Depăşisem, în fine, marele vid. Istovitoarea traversare se încheiase, nu mai bîjbîiam în beznă, hipnotizaţi de privirea inexpresivă a stelelor. Distanţa care ne despărţea de ţintă se topea văzînd cu ochii. Nimic nu se opunea unei debarcări fericite, iar băieţii o aşteptau cu nerăbdare. Singur eu simţeam fiori pe şira spinării.

— Cum e posibil, oameni buni? îmi venea să strig. Cum e cu putinţă? Fiecare dintre noi, părăsindu-i pe ai săi, a lăsat mezinului, mai în glumă, mai în serios, însărcinarea de a controla el însuşi, în fiecare seară, dacă uşa este închisă. Pentru că a sădit un fir de glicină, prietenul nostru Noch a ridicat în jurul ei un grilaj de aproape un metru şi la fiecare comunicare cu Terra întreabă dacă pavăza e intactă. Vi se pare normal ca o planetă să arate ca o casă părăsită, deschisă tuturor vînturilor? Am depăşit cu mult limita ei de securitate, dar nimeni nu ne întreabă cine sîntem, de unde venim şi cu ce gînd ne pregătim să punem piciorul pe solul ei. Dragi colegi şi stimaţi coplanetari, dacă vouă situaţia vi se pare firească, aflaţi că mie nu mi se pare şi nici nu este aşa!

Cam acestea erau cuvintele pe care aş fi dorit să le adresez prietenilor mei de la bordul navei dacă, prin excepţie, în acest veac laconic, le-aş fi putut ţine cu discurs. Dar nu aceasta era situaţia, şi atunci mi-am ascuns neliniştea cît am putut mai bine, văzîndu-mi înainte de treburi.

Pe urmă a fost decelată nava, care se rotea în jurul planetei şi lucrurile

au luat o altă întorsătură. Ce bine că tăcusem! Principalul este să ai dreptate; să ceri să ţi se recunoască asta e pueril.

Eram iarăşi tentat să declar în faţa tuturor:

— Nu v-am spus-o, dar am gîndit-o mereu. Trebuia să dăm peste un post înaintat, un turn de observaţie, o cazemată, ceva care să spună: aici se intră numai cu gînduri bune! Binecuvîntat fie acest donjon mohorît, care îşi roteşte mut blindajele cenuşii. În vorbirea lui nearticulată descifrez cel mai convingător bun-venit!

Am lăsat baltă, desigur, proiectul de coborîre pe solul planetei şi ne-am îndreptat, cu prudenţă, spre navă. Aceasta nu se deosebea cu mult de planeta din preajmă. Era la fel de mută. Semnalele noastre au rămas fără nici un răspuns. Am încetinit la limită viteza, continuînd să ne apropiem. Am oprit la doi paşi de navă. Nici o mişcare. Am abordat-o. Nimic nu ne-a împiedicat să intrăm.

În locul unei fortăreţe – o navă pustie. Vechi amator de ciudăţenii, mi-am amintit că citisem cîndva despre corăbiile părăsite de echipaj fără veste şi aparent fără nici o raţiune, în plină mare. Apropierea nu mi se părea extravagantă.

Nava era de-a dreptul stranie. Am colindat-o îndelung, la început neîncrezătorii apoi curioşi, înciudaţi, deprimaţi în cele din urmă. Împrejurarea ne depăşea. Străbăteam o încăpere după alta, un segment al navei după altul şi nedumerirea ne pogora în suflet un mîl opac.

Structura navei nu amintea nimic din ce cunoscusem. Fiecare parte a ei avea o altă concepţie şi de fiecare dată aceasta era de nepătruns. Departe de orice simetrie, departe de armonia secretă care poate fi logica multor asimetrii, arhitectura internă a navei, al cărei design exterior era perfect banal, scăpa cu desăvîrşire înţelegerii noastre. Acolo unde un mare portal te făcea să aştepţi cel puţin o cambuză, te poticneai într-un spaţiu închis de cîteva palme. Acolo unde un capăt de coridor promitea o pereche de cabine modeste, se deschidea o sală de bal. În plin spaţiu plan începea un urcuş. O scară semeaţă se termina în plafon. Suprafeţele se aflau în relaţii dintre cele mai stranii. Puţine se situau la nouăzeci de grade una de cealaltă. Intrînd într-o încăpere, puteai avea surpriza de a constata că podeaua coboară ori suie. Nici un pas nu putea fi decis dinainte, de nici o manevră nu puteai fi sigur. Într-o lume cu repere atît de haotice, nici prezenţa gravitaţiei nu te ferea de vertij.

Coridoarele însă – rectilinii, curbe, în serpentină aeriană –, coridoarele întreceau orice închipuire. Datorită lor ne-am dat seama de adevăr. Se

prelungeau mult peste dimensiunile navei. Nu era o senzaţie subiectivă. Am înţeles-o atunci cînd nedumeririi mele i-au răspuns nedumeririle celorlalţi. „La naiba! – exclama fiecare în sinea lui –, doar nu mi-oi fi pierdut într-atît simţul proporţiilor! Al dracului să fiu dacă tot ce am colindat în ultimele ceasuri se află pe o singură navă, şi anume pe aceea pe care am poposit astăzi!”

În locul unor asemenea declaraţii sonore ne-am trîntit, istoviţi, unul după altul, pe podeaua metalică. După ce am zăcut un timp, cîţiva dintre noi au început să se ridice, cu un suspin, gata să reia calvarul.

— Ajunge! a spus Ivo. Mai bine să ne întoarcem!

Am rînjit: dacă exista întoarcere...

Nu exista. Tot ce lăsasem în urmă pierise. Nimic nu mai amintea cele văzute şi nicăieri nu se zărea o ieşire. Captivi, nu puteam decît să colindăm nava pînă la epuizare.

Am scos atunci din tainiţele costumului două tuburi alimentare. Colegii mei m-au privit cu stupoare, dar nu m-am lăsat impresionat. Oricum eram socotit mîncăul echipajului. Au încetat să mai rînjească atunci cînd, cu un delicios amestec de brînzeturi, am ornat, calm, concentrat, muchiile bocancilor mei astrali. Acum băieţii erau de-a dreptul cutremuraţi. Nu mi-am pierdut cumpătul şi am luat-o fără grabă înainte. După cîteva clipe am văzut că mă urmează, încercînd să nu calce pe urmele mele.

Am umblat iarăşi o vreme, deturnaţi la fiecare pas de accidentele terenului; am parcurs totuşi o distanţă care depăşea de mai multe ori lungimea navei. Nu ne-am oprit decît atunci cînd am zărit, pe un panou lateral, petele albicioase lăsate de bocancii mei. Doi paşi mai departe, petele se regăseau pe plafon, pentru ca în cele din urmă să se ivească în faţa bocancilor mei, îndreptîndu-se în aceeaşi direcţie cu mine, ca nişte urme ale paşilor mei viitori.

Nu era nici o îndoială: panourile metalice pe care păşisem acum un ceas intrau în prezent în alcătuirea pereţilor, a plafoanelor. Dacă nu dădeam de capătul navei, era pentru că nava se afla într-o continuă transformare, o transformare automată, comandată de un creier central. Nesfîrşita varietate a schimbărilor avea o logică fără cusur: era logica labirintului. Am fi putut colinda luni în şir spaţiul navei, forma interioarelor nu s-ar fi repetat labirintul s-ar fi prelungit, mereu altul, acelaşi, totuşi – un teritoriu fără ieşire.

De astă-dată nu am simţit nevoia vreunui discurs. Ideea mi-o demonstrasem. Nu rămînea decît să ieşim din labirint.

N-a mai fost opera mea. Vou a înlăturat capacul girobusolei sale, urmîn-

du-şi drumul. Înaintea noastră se deschidea unul dintre faimoasele coridoare. L-am străbătut cale de două treimi. Cînd girobusola ne-a indicat o deviere, Ivo a scos jetul cu plasmă şi a tăiat o deschidere de doi pe unu. Am trecut prin ea şi ne-am continuat drumul în aceeaşi direcţie. Am străbătut astfel mai multe panouri. Apoi podeaua a început să se mişte, imperceptibil, însă destul de rapid ca să nu apucăm să mai deschidem trecerea dorită. Atunci am atacat podeaua însăşi. Drept răspuns, gravitaţia artificială şi-a schimbat semnul şi ne-am trezit cu toţii zvîrliţi în plafon. Ivo nu s-a descurajat şi, încăpăţînat, a continuat să perforeze în aceeaşi direcţie. De zeci de ori am fost întorşi îndărăt, proiectaţi dintr-un colţ al navei într-altul. Înaintea noastră se îngrămădeau panouri, alcătuind ziduri ca de cetate.

Cînd Ivo a abandonat, a sărit Andru. El a reuşit să desfunde cîteva zeci de panouri. Apoi Ick, apoi eu, apoi din nou Ivo. Rînd pe rînd, jeturile noastre cu plasmă au intrat în funcţiune. Eram tot mai slabi, abia ne mai urneam, dar, îndîrjiţi, refuzam să cedăm.

Un zgomot de nedescris luase locul tăcerii de pe nava pustie. Viteza obliga mecanismele teleghidate de creierul navei să trîntească panourile metalice, iar maşinile de montare automată lărmuiau ca o uzină.

Epuizaţi, ne-am trîntit pe podele, respirînd greu. Labirintul refuza să se lase descifrat. Ne-am sfătuit în şoaptă, mai bine zis fără cuvinte, comunicînd mai degrabă din priviri. Ca la un semn, jeturile au fost orientate fiecare în altă direcţie. Flacăra orbitoare tăia metalul felie după felie. Derutat, creierul înlocuia fiecare panou, într-o hărmălaie de iad. Un singur perete a fost neglijat. În ce mă priveşte, îmi treceam din cînd în cînd jetul peste al meu, plimbîndu-l fără insistenţă pe suprafaţa lui, ca să mă alătur apoi celorlalţi băieţi, care atacau în forţă pereţii lor. Canonada metalică indica o vie activitate de ranforsare a pereţilor atacaţi violent. La un semnal, ne-am repezit cu toţii la panoul neglijat. În zadar. Creierul prevăzuse manevra.

Nu şi pe a mea. Trecusem de mai multe ori, fără convingere, peste panoul meu. Un jet cu plasmă e totuşi o armă redutabilă. Cînd am tras un picior în mijlocul cercului ars, acesta a sărit ca un chepeng.

În spatele lui – nici o altă placă. Toate blindau ceilalţi pereţi. În micul nostru război probabilistic, cel ce pierduse era creierul navei.

Cît ai clipi eram afară. Adică pe sol. Pe solul planetei. Testul durase destul ca nava să poată coborî. Eram admişi.